

РОЗДІЛ 1 УКРАЇНСЬКА МОВА

УДК 811.161.2'373.611

DOI <https://doi.org/10.32782/tps2663-4880/2025.41.2.1>

СУФІКСАЛЬНИЙ СЛОВОТВІР ОКАЗІОНАЛЬНИХ ІМЕННИКІВ У МОВОТВОРЧОСТІ ПИСЬМЕННИКІВ ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ

SUFFIXAL DERIVATION OF OCCASIONAL NOUNS IN THE LINGUISTIC CREATIVITY OF WRITERS FROM THE DNIPROPETROVSK REGION

Лощина І.С.,

orcid.org/0000-0003-1757-5495

кандидат філологічних наук,

доцент кафедри української мови

Дніпровського національного університету імені Олеся Гончара

У статті проаналізовано особливості суфіксального словотвору okazіональних іменників у мовотворчості письменників Дніпропетровщини, які раніше не були предметом спеціального лінгвістичного дослідження. Мета роботи полягає у виявленні провідних дериваційних моделей та описі функціонально-стилістичного потенціалу суфіксів, що використовуються для творення okazіоналізмів і відображають індивідуально-авторські мовотворчі стратегії.

Методи дослідження. Застосовано комплекс методів: структурно-дериваційний аналіз для визначення моделей словотвору, контекстуально-семантичний метод для розкриття значення новотворів у тексті, а також функційно-стилістичний аналіз для виявлення ролі okazіоналізмів у художньому мовленні.

Результати дослідження. Установлено, що письменники активно використовують суфіксальний спосіб словотворення для продукування okazіональних іменників, формуючи нові лексеми з високим експресивним потенціалом. Найпродуктивнішими є суфікси для творення абстрактних іменників (-ість, -ї, Ø) та суфікси для позначення осіб (-ець, -иця). Виявлено численні приклади використання зменшувально-пестливих (-ечк(о), -оньк(о)) та згрубіло-збільшувальних суфіксів (-юк(а), -юг(ан)), що посилюють емоційно-оцінний компонент мовлення та сприяють створенню стилістично маркованих образів.

Висновки. Okazіональні іменники, утворені суфіксальним способом, виконують важливу стилістичну функцію, слугуючи засобом індивідуалізації авторського мовлення. Вони відображають гнучкість та багатство українського словотвору, а також демонструють мовотворчий потенціал письменників Дніпропетровщини, які поєднують традиційні та інноваційні способи деривації для художнього осмислення дійсності.

Ключові слова: okazіоналізми, суфіксальний словотвір, дериваційні моделі, стилістична функція, письменники Дніпропетровщини, інноваційна лексика.

The article analyzes the peculiarities of suffixal word formation of occasional nouns in the linguistic creativity of writers from the Dnipropetrovsk region, which have not previously been the subject of specialized linguistic research. The aim of the study is to identify the main derivational models and to describe the functional-stylistic potential of suffixes used in the creation of occasionalisms, reflecting individual authorial word-formation strategies.

Methods. The study employs a set of methods, including structural-derivational analysis to determine word-formation models, contextual-semantic analysis to uncover the meanings of neologisms in texts, and functional-stylistic analysis to reveal the role of occasionalisms in artistic language.

Results. It was found that writers actively employ the suffixal method of word formation to produce occasional nouns, creating new lexical units with high expressive potential. The most productive are suffixes for the formation of abstract nouns (-ist', -j, Ø) and suffixes for denoting persons (-ets', -ytsia). Numerous examples of diminutive-affectionate (-echk(o), -onk(o)) and augmentative-coarse suffixes (-yuh(a), -yuhan) were identified, which enhance the emotional-evaluative component of speech and contribute to the creation of stylistically marked images.

Conclusions. Occasional nouns formed by suffixation perform an important stylistic function, serving as a means of individualizing authorial language. They reflect the flexibility and richness of Ukrainian word formation and demonstrate the linguistic creativity of Dnipropetrovsk writers, who combine traditional and innovative derivational techniques to achieve artistic expression.

Key words: occasionalisms, suffixal word formation, derivational models, stylistic function, Dnipropetrovsk writers, innovative vocabulary.

Постановка проблеми. Словотвірний процес, що забезпечує оновлення лексичного складу мови, є важливою ланкою мовної динаміки,

оскільки сприяє появі нових номінативних одиниць для відображення змін у суспільному, культурному та інтелектуальному житті. Особливу

роль у цьому процесі відіграють okazіоналізми – індивідуально-авторські новотвори, які постають як результат творчого експерименту письменників із мовною системою. У структурі таких лексем найбільшу продуктивність демонструє суфіксальний спосіб творення, адже саме він надає змогу реалізовувати широкі семантичні й стилістичні потенції слова. Вивчення механізмів формування okazіональних іменників шляхом суфіксації дозволяє глибше зрозуміти особливості авторської мовотворчості та виявити нові тенденції в індивідуальному словотворі.

Аналіз останніх публікацій засвідчує зростання уваги дослідників до індивідуального словотворення українських письменників. У монографії Г. Вокальчук «Я – беззразковості поет (Словотворчість М. Семенка)» [1] осмислено експериментальний характер словотвірних моделей футуристичної поезії, зокрема їхню роль у формуванні авторської поетики. Дослідження Н. Голікової «Мова художньої прози Павла Загребельного: від слова до концепту» [2] репрезентує багаторівневий аналіз лінгвокреативних процесів, з акцентом на словотвірні новоутворення як засіб концептуалізації дійсності. У монографії Ж. Колоїз «Неузуальне словотворення» [3] розглянуто продуктивність і функціональні особливості авторських okazіоналізмів у сучасному літературному дискурсі. Дисертація Т. Юрченко «Окасіоналізми у творчості П. Загребельного» [9] присвячено структурно-семантичній та стилістичній характеристиці індивідуально-авторських утворень як виявів мовної інноваційності письменника. Водночас специфіка суфіксального способу словотворення в контексті мовотворчості письменників Дніпропетровщини на сьогодні залишається поза полем цілісного наукового осмислення, що й зумовлює актуальність даного дослідження.

Постановка завдання. Метою статті є комплексне дослідження суфіксального способу словотворення в індивідуально-авторському мовленні письменників Дніпропетровщини, зокрема:

- виявлення продуктивних суфіксів та словотвірних моделей,
- аналіз семантичних особливостей суфіксальних okazіоналізмів,
- з'ясування художньо-стилістичних функцій новотворів у контексті,
- опис інновацій у творенні назв осіб, абстрактних понять, станів і явищ.

Виклад основного матеріалу. Суфіксація є різновидом морфологічного словотворення, формальним показником якого є суфікс.

О. Селіванова зазначає, що, на відміну від префіксів, суфікси приєднуються до основи, а не до слова, здебільшого змінюють частиномовний статус, категорійні ознаки, морфологічний вигляд твірного слова [6, с. 594]. Мовотворчість письменників Дніпропетровського регіону презентує значну кількість абстрактних okazіональних іменників, під час продукування яких найбільш затребуваним є суфікс *-ість*, приєднуваний найчастіше до прикметникових основ. Г. Вокальчук так характеризує подібні новації: «Забарвлення новизни в них ніби стирається завдяки високій продуктивності словотвірного типу, за яким вони сконструйовані. Такі слова ніби приховано існують в мові, і потрібен лише певний екстралінгвальний стимул для появи їх у мовленні» [1, с. 44]. Для кращого розуміння семантики новацій вважаємо за потрібне розглядати їх у межах контексту. Значну кількість подібних неодериватів письменники вживають на позначення психічних станів людини: *Я ще не звук до твоєї тасманичної мушкетерності* (23, с. 41); *Етнічний калічили хребет нації, / Осмислено, не без грації... / Результати давно відомі – Мертводухість газдує в домі...* (10, с. 168); *Вітаю круточолість чуваха: / На сонячність наструнчена душа...* (8, с. 40); *Люблю твоїх людей / з козачістю в руці – Твоя сталева кров / В артеріях країни* (33, с. 15). Іменник *козак* має потужний заряд позитивної оцінки, адже здавна козак у думках і помислах українців уособлював народну силу духу, незламність у боротьбі з поневолювачами. Саме тому відприкметниковий неодериват *козачість* поєднує у своїй семантиці такі поняття, як хоробрість, відвага, самопожертва.

Абстрактні іменникові новотвори також вживають для відображення пейзажів та особливостей зовнішнього вигляду людини: *Зірка пагін пуска в сизоперість вікна* (3, с. 22); *Грудневість, біла-біла даль, / З-за лісу – клубочинь туману* (27, с. 281); *Господарка приймальні вималювалася на порозі у всій своїй оголеній довгоногості* (5, с. 18); *А вже на тому денці квітло щось, / Те «щось» то раптом бралось на морозь, / То мало кароокість нас обох, / Шукало собі імені якогось* (28, с. 39) тощо. Останній неодериват, на нашу думку, вказує не лише на зовнішні особливості, а й підкреслює схожість світосприйняття.

Неолексеми вживають на позначення предметних дій, якостей і властивостей не дискретних предметів, природних станів та вимірів: *В цю пору, мій любий, в цю пору / Терпкавістю дихає кожна віть. / Чи скоро ж мені, чи скоро / Ім'я твоє відболить?* (27, с. 278); *І навіть вчораш-*

ність оман / На висновки родить не скупю (27, с. 268); *Було б так радісно нести / Цю світлу до землі причетність, / Коли б не відчайдушна злетність, / Не вічний поклик висоти* (29, с. 12) тощо. Деякі okazіональні лексеми утворюють від неузальних прикметників, що підвищує ступінь їхньої експресивності: *Тремтіла ніч, як лебедя пір'їна, / Чекати тепловійності – дарма* (13, с. 112); *Од чорних орд мене вберіг в негоду, / од гроз – на зорецвітність чистоти...* (20, с. 87); *Ця зірка тільки світить, / Тепла у ній нема і в сповитку. / Як я раніше не зумів примітити в тобі – холодносріберність таку?* (13, с. 331). Останнім новотвором Ю. Кириченко схарактеризував зовні привабливу людину, яка, на жаль, не в змозі подавати людям душевного тепла.

Окрему групу становлять okazіональні іменники середнього роду з суфіксом *-j-*, що внаслідок асимілятивних процесів найчастіше передається у вигляді подовжених приголосних основи, а також літер *ї, ю, я*. Зазвичай у мові суфікс *-j-* властивий назвам предметів зі значенням збірності (коріння, бадилля). У художньому мовленні такі одиниці використовують ще й як засіб створення узагальнених або абстрактних понять з різними лексико-семантичними відтінками залежно від значення твірної основи й контексту: *Здрігалися куці калини, плачучи червонороссям* (6, с. 42); *Мов альпініст, / По гострозуб'ю скель – коріння* (4, с. 27); *І світ увесь – мов зітканий / Із тонкодзвоння* (4, с. 21); *Сни мої родом, кохана, з глибин древньовіччя, / В них аскетичні і усмішки, й жести, й обличчя...* (12, с. 45). *Зірву з очей полуду снів – Нехай живе покута! / Покіль стоїть серед вогнів / Душа – з стодзвоння кута* (12, с. 207). *Літати вільно в неозор'ї неба – дарунок літ дитячих* (16, с. 24). Письменники Дніпропетровщини рідко використовують суфікс *-інь*, що, до речі, є непродуктивним і в узальному словотворі абстрактних іменників. За суто okazіональною дериваційною моделлю утворені віддієслівні неoderивати, що передають значення «узагальненої дії»: *мовчінь* (18, с. 107), *яскрінь* (24, с. 25). Поодинокими прикладами представлено поширені в узальній деривації суфікси *-изн-, -от-*, що зазвичай використовують під час творення відад'єктивних лексем (кривизна, висота). Примітним є те, що неолексеми – це відсубстантивні деривати: *А такий опадає вечір, а така веснота, чистота* (31, с. 18); *Око темряви, ти не відаєш позаобрійних слів небизни* (31, с. 196). Суфікс *-изн-* надає okazіоналізму значення посиленої якості.

Okazіональні назви абстрактних понять письменники Дніпропетровщини також утворюють

від дієслівних та прикметникових основ, послуговуючись нульовою суфіксацією (усіченням). Чи не найголовнішою причиною усічення, на думку Г. Вокальчук, є здатність мови усувати зайві ресурси в процесі творення номінативних одиниць, не допускаючи при цьому семантичного спустошення [1, с. 98]. За допомогою нульової суфіксації утворено такі новації: *нерух* (1, с. 145), *спурх* (16, с. 162), *спит* (5, с. 184), *закип* (27, с. 82), *креш* (27, с. 67), *прелюд* (27, с. 67).

Суфіксальні неoderивати активно поповнюють і тематичну групу осіб. Серед новотворів є ті, що передбачені системою мови, але ще не засвідчені мовною практикою. Сюди можемо віднести відад'єктивні суфіксальні деривати, сконструйовані за допомогою суфіксів *-иц', -ец'*, а також віддієслівні номени, що мають у своєму складі такі форманти, як *-ач, -иц-, -тель, -ник, -ун*: наприклад: *недоступниця* (5, с. 50), *самотинець* (5, с. 60), *шалениця* (5, с. 144), *безкорисливець* (7, с. 13), *оновитель* (17, с. 33), *човгун* (18, с. 9), *вивідувач* (25, с. 266), *звершник* (31, с. 230). Загалом дніпропетровські майстри слова активно експериментують із формантами *-иц', -ец'*, створюючи суто okazіональні лексеми. Особливо багата на такі факти мовотворчості Ю. Кириченка. Наприклад, за моделлю, що в узусі використовують під час творення відад'єктивних суфіксальних назв на позначення конкретних предметів (сіянець), Ю. Кириченко утворює номінацію особи, яка є втіленням багатьох, негідних людини рис: *Пан Борис, / Що любить Чужий рис, – Зітканець / З пацюкових рис* (14, с. 86). За допомогою форманта *-иц'*, але на основі віддієслівного okazіонального прикметника шпарувальний, автор конструює неoderиват з виразним оцінним значенням, що виникає завдяки семантиці дієслова шпарити «виконувати які-небудь дії з особливою енергією» [4, с. 823]: *Шпарувальницям «під дощечку» / Варив хист риму в горщечку...* (9, с. 209). Словник української мови в 11-ти томах презентує у своєму реєстрі іменник одноосібник, за яким закріплене переносне значення «Той, хто робить що-небудь окремо від інших, своїми силами» [7, Т.5, с. 636]. На відміну від узального, okazіоналізм *одноосібець* має у структурі лексичного значення відтінок 'вимушеної приналежності до одинаків', що надає йому суфікс *-ец'*: *Здається, непогано й заробляв, / А знову – немічний одноосібець* (14, с. 77). Виразально-оцінна функція іменника людець, утвореного від основи люд- із додаванням нейтрального суфікса *-ець*, виявляється завдяки тому, що в структурі твірної основи відсутні семи, які фор-

мують тісний внутрішній зв'язок між компонентами новотвору: **Людець!** *А точніше – недолюдок* (26, с. 245). У цьому контексті автор демонструє різке засудження особи, чия поведінка не дає підстав назвати її людиною.

Оказіональні іменники з узагальненим словотвірним значенням «особа як носій непроектуальної ознаки» є здебільшого відіменниковими чи відприкметниковими похідними, що номінують особу за родом діяльності, зовнішніми чи внутрішніми характеристиками. У процесі словотворчості задіяні такі суфікси:

-к-: *Мчись, кирпатьку, / розкрилюйся в озорені весни!* (18, с. 39). Новація передає відтінок симпатії, на відміну від узуальної лексеми *кирпань*;

-ук-: *Знав його Донбас – як комунаку, / Київ зна' – як демократюка* (14, с. 182); *А він: «Мізерно...». / Теж мені знаюка. / У мене, може, просто погляд власний, / з своєї, так би мовить, висоти* (24, с. 63). Суфікс -ук-, як свідчить, Л. Полюга, в узуальному словотворі зустрічається лише в основах іменників жіночого роду, вживається на означення назв з емоційним забарвленням і є непоширеним [5, с. 84]. Цей формант привносить у структуру лексичного значення неодериватів негативний оцінний компонент;

-ар: *Так, мабуть, випало у генах – Кохать, а не чекать фанфар. / Мені однаково, чи геній Був я, чи просто поетар* (15, с. 467). Особливість деривата зумовлена приєднанням форманта до нормативної назви на позначення професійної діяльності людини. Можливо, автор бажає виділити себе з-поміж інших письменників, адже новотвір викликає асоціації з великим майстром слова – Кобзарем;

-ас': У наведеному прикладі «Про шостого і говорити зась: Такий собі безвусий молодась» (11, с. 128) формант **-ас'** виконує не лише римотвірну функцію, а й надає лексемі зневажливого відтінку, що відрізняється від її типового вживання в узуальній системі, де суфікс зазвичай формує пестливо-зменшувальні імена типу Івась, Юрась;

-енк-: *Не п'є вина, не їсть цукерки «Тузик» / Полтавський кліщ секретаренко Вусик* (13, с. 56). Нейтральний за семантикою суфікс, що в узуальному словотворі вказує на недорослість, поєднуючись з іменником секретар, надає значенню останнього відтінок зневажливого ставлення. Не зовсім прозорою є семантика такого новотвору: **Колегсон** – *звернувся він до мене. – А чи не час нам змастити лижі у відрядження?* (26, с. 237). На нашу думку, за допомогою іншомовного суфікса -сон, що в зарубіжній ономастиці позначає синівство, автор підкреслює певне

поблажливе ставлення до молодшого напарника або натякає на закордонне відрядження.

Для продукування назв не-осіб письменники послуговуються афіксами, що в узуальному словотворі вживають для творення назв осіб, наприклад: суфікс **-ець-**: **багрянокрилець** (фламінго) (2, с. 90), **синьозорець** (квітка) (1, с. 212); суфікс **-ун-** зазвичай вказує на характеристику особи за певною ознакою і служить для творення відад'єктивних і віддієслівних лексем (балакун, товстун). В. Корж за допомогою цього форманта конструє відсубстантивну неолексему **вітрун**, підкреслюючи цим незвичайну швидкість скакуна: *В імлі нічного аулу він стишив коня, / прив'язав біля саклі вітруна молодого* (19, с. 68); форманти **-ич** та **-ан** зазвичай використовують для творення відіменникових персонімів, характеризуючи їх за місцем проживання чи належністю до чогось. Відприкметникові ж новації служать для передачі як зовнішніх характеристик коня, так і внутрішніх рис міфічного дракона: **молодан** (12, с. 17), **термоядернич** (16, с. 146). Непоширеним в узуальній деривації є іншомовний суфікс **-іан-**, за допомогою якого утворюють іменники – збірні назви (шевченкіана, лєнініана). Використовуючи цей словотвірний тип, Ю. Кібець утворює власну назву своєї малої Батьківщини – **Ореліана** (15, с. 295), підкреслюючи незвичну життєдайну силу цієї водної артерії для його рідної землі. За суто okazіональною дериваційною моделлю В. Савченко продукує новацію на позначення місця – **смердючник** (26, с. 110), експресивність якої виникає завдяки семантиці твірної прикметникової основи. Зазвичай такі деривати з формантом **-ник** є відсубстантивними утвореннями, наприклад: виноградник, корівник тощо. Це саме можемо сказати і про назви місяців, у яких суфікс **-ен'** здебільшого приєднують до іменникових основ (квітень, липень), за винятком лексеми жовтень, що є відприкметниковим дериватом. Порушуючи пасивність словотвірного типу, М. Дяченко утворює відад'єктивні номени **ластівочень, лелечень, теплень** (6, с. 124), що надають влучної характеристики другому весняному місяцю.

Письменники Дніпропетровщини продовжують українську лінгвостилістичну практику творення okazіоналізмів за допомогою пестливо-зменшувальних суфіксів від тих слів, що нормативно не піддаються такій суфіксації, а саме: а) від деяких іменників – абстрактних назв: **гордасеньки** (13, с. 82), **здогаданячко** (9, с. 64), **самотинка** (13, с. 159), **таєминка** (13, с. 198), **терзанячко** (16, с. 18), **надієньки** (27, с. 92), **шануваннячко**

(32, с. 187) тощо; б) від іменників-термінів: *репертуарчик* (10, с. 48), *тирешика* (10, с. 136); в) від назв осіб: *патріотики* (5, с. 14), *бюрократи* (7, с. 5), *історичок* (15, с. 272), *Музенька* (15, с. 455), *песимістики* (22, с. 23). Останні новотвори, за переконанням Н. Голікової, найчастіше слугують вираженню негативного ставлення до реалій, які вони номінують... У структурі значень досліджуваних okazіоналізмів наявні конотативні семи 'несхвалення', 'осуд', 'презирство', 'іронія' – репрезентанти категорії пейоративності, – експонентами яких є семантично трансформовані суфікси-енантіосеманти [2, с. 30–31]. На контекстуальному тлі, організованому літературними нормами, яскравою експресивністю та емоційною оцінністю виділяються okazіоналізми, утворені за допомогою згрубіло-збільшувальних суфіксів від назв, що цими суфіксами звичайно не афектуються: *собарлюга* (21, с. 52), *олегарюги* (30, с. 54) тощо. В. Чабаненко наголошує, що своєю появою подібні утворення завдячують просторічному мовленню, де їхня okazіональність непомітна, оскільки не суперечить словотвірним нормам цього різновиду загальнонародної мови [8, с. 117].

Висновки. Аналіз засвідчив, що суфіксальний спосіб відіграє помітну роль у творенні індиві-

дуально-авторських неологізмів у прозі та поезії письменників Дніпропетровщини. Найчастіше автори звертаються до продуктивних формантів, зокрема *-ість*, *-ець*, *-иц'*, а також до суфікса *-j-*, який використовується не лише для вираження збірності, а й для творення абстрактних або емоційно забарвлених номінацій. Активно залучаються й засоби нульової деривації, а також зменшувальні й збільшувальні суфікси, що надають новотворам виразної стилістичної тональності. У мовній практиці письменників також спостерігаємо випадки використання непродуктивних у сучасному узусі суфіксів, таких як *-ас'*, *-енк-*, *-сон*, *-іан*, що засвідчує прагнення до художнього експерименту та розширення семантичних меж слова. Важливо, що значна частина okazіоналізмів набуває повного значеннєвого та емоційного навантаження лише в контексті, що зумовлює потребу їх функціонально-стилістичного аналізу. Перспективи подальших досліджень полягають у розширенні аналізу авторських інновацій поза межами суфіксального словотворення – зокрема, вивченні префіксальних, префіксально-суфіксальних, основоскладальних і нульових моделей, а також у зіставленні словотвірних тенденцій у творах письменників різних регіональних літературних шкіл сучасної України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Вокальчук Г. М. Я – беззразковості поет (Словотворчість М. Семенка) : монографія. Рівне : Перспектива, 2006. 201 с.
2. Голікова Н. С. Мова художньої прози Павла Загребельного: від слова до концепту : монографія. Дніпро : Акцент ПП, 2018. 432 с.
3. Колоїз Ж. В. Неузусальне словотворення : монографія. Кривий Ріг : НПП Астерікс, 2015. 156 с.
4. Новий тлумачний словник української мови : у 4 т. / уклад. В. Яременко, О. Сліпушко. Київ : Аконт, 2008. Т. 3. 926 с.
5. Полюга Л. М. Словник українських морфем. Львів : Світ, 2001. 448 с.
6. Селіванова О. О. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2006. 716 с.
7. Словник української мови : в 11 т. / АН УРСР, Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні ; за ред. І. К. Білодіда. Київ : Наукова думка, 1970–1980.
8. Чабаненко В. А. Основи мовної експресії. Київ : Вища школа, 1984. 166 с.
9. Юрченко Т. Г. Окасіоналізми у творчості П. Загребельного: структурно-семантичний та стилістичний аспекти : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2003. 20 с.
10. Бурлаков С. Р. Вибране. Київ : Дніпро, 1988. 280 с.
11. Бурлаков С. Р. В твоєму імені: Поезії. Дніпро : Промінь, 1987. 110 с.
12. Грипас В. В. Травневі голубі: Поезії. Дніпро : Промінь, 1989. 95 с.
13. Грипас В. В. Відданість: Поезії. Дніпро : Промінь, 1983. 46 с.
14. Данилюк І. В. Aeternum vale – прощай навіки: Проза, вірші. Дніпро : Пороги, 2005. 290 с.
15. Дяченко М. Г. Музика і мати: Поезії. Кобеляки : КП «Видавництво «Кобеляки», 2008. 348 с.
16. Зобенко М. О. Жінка, яку ти кохав...: Збірка оповідань про любов і зраду. Дніпро : ВПОП «Дніпро», 1993. 104 с.
17. Кириченко Ю. І. Перевзування Душі: Поезії. Київ : Книжкова палата України, 2008. 142 с.
18. Кириченко Ю. І. На уроках у срібного саява: Поезії. Київ : Книжкова палата України, 2009. 222 с.
19. Кириченко Ю. І. Мотокрос по сталактитовій стіні: Поезії. Київ : Книжкова палата України, 2009. 222 с.
20. Кириченко Ю. І. Заблукані сніги. Дніпро : Журфонд, 2005. 110 с.
21. Кириченко Ю. І. Борг шаблям і кобзам: Книга вибраних поезій. Дніпро : Поліграфіст, 2003. 158 с.

22. Кириченко Ю. І. Чаювання з чужим щастям: Інтимна лірика. Київ : Видавничий центр Кухарука, 2002. 382 с.
23. Кириченко Ю. І. Чорний шоколад – для білих мишей: Епіграми, фейлетони, вірші, пародії на уславлених добродіїв. Дніпро : Поліграфіст, 1997. 238 с.
24. Кібець Ю. І. Провидець: Вибрані поезії. Дніпро : ПП «Ліра ЛТД», 2005. 568 с.
25. Корж В. Ф. Осіннє чекання весни: Поезії. Дніпро : Промінь, 1987. 231 с.
26. Корж В. Ф. Світ звичайних фантазій: Поезії. Дніпро : Промінь, 1984. 110 с.
27. Корж В. Ф. Твердиня: Поезії. Дніпро : Промінь, 1981. 160 с.
28. Корж В. Ф. Корінь добра: Поезії. Дніпро : Промінь, 1981. 110 с.
29. Корж В. Ф. Аметист: Поезії. Дніпро : Промінь, 1972. 123 с.
30. Корж В. Ф. Повернення в майбутнє: Поезії. Дніпро : Промінь, 1971. 99 с.
31. Корж В. Ф. Закон пензля: Поезії. Київ : Радянський письменник, 1967. 85 с.
32. Купіч Ю. О. Опромінення: Поезії. Дніпро : Пороги, 2012. 63 с.
33. Нікуліна Н. П. Знамення калини: Вибране. Дніпро : Січ, 2000. 231 с.
34. Савченко В. В. Монолог над безоднею. З того світу інкогніто: Фантастичні романи. Дніпро : Дніпрокнига, 2004. 352 с.
35. Савченко В. В. Під знаком цвіркуна: Фантастичний роман. Дніпро : Дніпрокнига, 2004. 343 с.
36. Світлична Г. П. І буде лет: Вибране. Київ : Молодь, 1989. 320 с.
37. Світлична Г. П. За хвилину до вересня: Вибране. Київ : Молодь, 1987. 320 с.
38. Світлична Г. П. Терновий світ: Поезії. Дніпро : Промінь, 1985. 70 с.
39. Сіренко В. І. Клятва: Поезії. Дніпро : Пороги, 2009. 109 с.
40. Сокульський І. Г. Означення волі: Вибрані поезії. Дніпро : Січ, 1997. 351 с.
41. Степовичка Леся. Шлюб із кухлем пільзенського пива: Роман. Дніпро : ПП «Ліра ЛТД», 2007. 336 с.
42. Чхан М. А. Куранти: Поезії. Дніпро : Промінь, 1973. 75 с.